

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 17.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813967808/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

aabnet, og lære Virkeligheden at kende, før i det sidste Tilfælde at vakne Dig imod den, og i det første — hvis der ingen Gud var udenfor Skabningen — at sige: Jeg er selv en Gudsdom. — Du tvivler, betænker Dig? Du vilde dog heller kende Dine Forældre, selv om de ikke vare gode, end blindt tilbede og adlyde dem.

Men forstaae Gud, den store Ufatteligt, som boer i et Lys, hvorhen Ingen kan komme — denne Tanke forekommer Dig kanske formastelig. Dog naa Du tager i Betænkning, at jeg kun betragter Livet som et ruge Pulsflag, som et Manddrag i Tilværelsen, og paa at allerede her mange Glimt af Guds Væsen aabenbare sig for os, saa vil Du ikke længere finde det formasteligt, at jeg anseer det for Erkjendelsens Maal, at bringe os til i Manden at staae for Gud, Afsigt til Afsigt. Vel boer han i et Lys, hvorhen Ingen kan komme uden stær Kamp og Strid, men Lyset skinner dog ned paa vor jordiske Tilværelse, det skinner ind i hver af os, og af Solkinnet lærer man Solen selv at kende; kun ved at bade sin Sjæl deri, styrkes den til at kunne taale Synet af det store Evigheds Lys, hvori Gud boer, og hvori vi skulle forenes med ham.

Mange, ja de allerfleste af Eder have kanske aldrig søgt nogen Tvivl om de Lærdomme, der meddeles os i Barndommen eller nogen Trang til at undersøge dem.

Hos Nogle vaagner Erkjendelsen seent, hos Andre tidligere, og — ja jeg troer næsten hos Moraliteten, og blandt dem ikke de mindst Begavede, vaagner den slet ikke her i Livet. Disse ere kanske de Lykkeligste, og, naar de med fuld Tillid hengive sig til en saa oplyst Lærer, som Christendommen er, vilde de være anderledens forberedte til med Sikkerhed at gaar alene naar Tiden kommer, end vi, der saagodisom ingen aandelig Barndom kende. Men netop fordi vi ingen anden Vejleder have end vor egen Erkjendelse, maae vi gaae Selvtænkningens svære Vej ved hot lys Dag, med Mod og Selvtillid istedetfor ved Mørketid (som Ugler og Flaggermus) at lise os forklædte frem, angst for hvert dristigt Ord, hver raff Besværgelse, der kunde forraade vort Incognito. Vor Troivl er ikke Contrabande! Den er et arligt Hjertes Begjærlighed efter at finde Sandheden, den er ikke vanhellig, men netop religiøs, og fornægte vi den for Verden, hvor kunne vi vente at den skal bekjende os for Gud?

Det er ofte pttret at Kvinden saeer sin Verdensbevidsthed gennem Manden: Det forudsætter da, at vi vilde leve i en evig Barndom, dersom der ingen Mandfolk vare i Verden, hvilket synes stærkt at contrastere med Mythsens Udsagn om at der var Eva, der først greb Frugten paa Kundskabens Træ, og overtalte Adam til at dele den med sig. Hvaraf kunde man svarere flutte sig til at Hr. Adam vilde gaaet omkring i Paradiset (Umtvdelbarheden) endnu, dersom ikke Kvinden ved sit raske